

fullt ut för hans små bundsförvanter, rusade han med milslånga steg fram till deras hjälp. Han svängde sin klubba och hojtade åt tranorna, som då förfärade skreko och togo till flykten så fort de kunde.

Sedan marscherade pygméhären hem i triumf och tillskrev segern uteslutande sin egen tapperhet och den lille mans skicklighet, som för tillfället råkade vara general. En lång tid efteråt var det inte tal om annat än offentliga fester, illuminationer och vaxdockor i kroppsstorlek, föreställande de mest framstående officerarna.

Om en pygmé under en dylik strid lyckades rycka till sig en stjärtfjäder av en trana, blev han en mäktig berömd man. Om ni tror mig eller ej, så hände det åtminstone ett par gånger, att en liten pygmé blev regent av ingen annan anledning än att han kom hem med en dylik fjäder.

Men jag har ännu inte sagt nog för att ni skola inse, hur ridderligt detta småfolk egentligen var och hur lyckligt de och deras förfäder levat tillsammans med jätten Anteus un-